

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii pildei fiului risipitor

Cu gândul și cu dorul îndurerat Mă așez în cei ce Mă poartă cuvânt între cer și pământ. Le întăresc puterea sufletului, îi umplu de Duhul Meu Cel cuvântător și le încălduresc inimioarele înfrigurate de apăsări fel de fel, de zdrobiri fel de fel, și Îmi fac cu ei cale pentru cuvântul Meu care vine și se întoarce în cuvântul Scripturilor cele despre pilda fiului risipitor, ca să-i fac pe cei ce aud tălmăcirea cuvintelor Mele de atunci să le și înțeleagă așa cum Eu le știu cum sunt și ce vor ele să spună omului. Amin.

Am grăit atunci despre omul cu doi fii, dintre care cel mai tânăr l-a pus pe tatăl său să împartă averea, iar partea lui să i-o dea, că lui îi era dor de desfrânare, dor de ducă, nu de casă, nu de tată, căci era tânăr și cu mintea neîncercată, și nu se gândea cu ea peste toată viața lui și, smulgându-se din rădăcină, s-a dus printre străini și s-a pierdut risipindu-și viața și partea ce și-o avea în casa tatălui său.

Cel tânăr nu are minte, căci minții îi trebuie timp să se facă, sau îi trebuie viață să se facă, sau făcător să se facă, fiindcă nu e bine să se facă de omul însuși mintea omului. Eu, Domnul, pe om nu-l voiesc decât cu voia lui, căci Eu fără dragostea Mea în om nu pot cu omul, nu vreau cu omul chiar dacă el ar avea dragoste de a lui pentru Mine. Dacă însă el se dă Mie ca să-i fac minte și cu ea să Mă știe și să Mă creadă și să Mă urmeze, atunci Eu pot cu el, căci poate el cu Mine. Amin.

Omul după ce îl părăsește puterea și tinerețea de care nu se teme, el simte sleială ca un om înfometat și caută atunci să-și întărească mintea, și apoi viața șubrezită, căci neajunsurile îi dau omului minte, și caută după ajutor omul, și caută la om dacă s-a risipit printre oameni. Omul însă nu-l poate ajuta pe om, pe omul care nu l-a iubit pe Dumnezeu, și face cu el după faptele lui, a căror plată vine de la Dumnezeu, căci judecata sau mântuirea la Dumnezeu și le strânge omul, nu pe pământ. Pe pământ omul își strânge vânt, căci toate cele de pe pământ sunt vânt, sunt pleavă luată de vânt, iar plata pentru ceea ce face, el nu știe unde se strânge decât atunci când dă de ea văzând-o peste el.

Iată, Ierusalime de azi, Eu, Domnul, grăiesc azi cu tine și îți spun că de cincizeci de ani grăiesc peste un popor, și, iarăși, peste altul de după el, iar cine n-a stat cu Mine, ci a stat risipit în plăceri, și apoi în grijile cele de la ele moștenite, acela a ajuns acum vremea foametei, și pe pământ nu găsește pe nimeni de care să se lipească pentru ajutor, pentru salvare, căci omul nu-l poate ajuta pe omul care nu l-a iubit pe Dumnezeu.

Cine poate să-Mi scoată Mie ochii pentru cei ce nu au stat cu Mine ca să le fiu Tată și să Mă aibă de avere și de minte a lor? Ei pot să-Mi facă ochi scoși, ei Mă pot scoate dator după ce și-au luat din mâna Mea viața și s-au așezat peste ea cu plăcerile lor, și apoi cu grijile cele de după ele. Dacă ei și-au pus nădejdea în ei și dacă au greșit că au făcut așa, dacă ei și-au pus nădejdea în omul vopsit pe dinafară cu cele ce seamănă cu ale Mele, dacă ei s-au voit, fără să știe ce vor, păzitori de porci, de oameni fără Dumnezeu pe pământ, dacă nici de roșcovele porcilor nu au parte acum, după ce s-au jucat de-a plecatul de lângă Mine, după ce Eu le-am spus să nu se joace, că vor plânge și nimeni nu le va mai deschide ca și în vremea lui Noe, de ce, oare, se ridică acum la judecată cu Mine și cu cei mici care au rămas cu Mine și cu numele Meu peste ei, cu numele Meu cel nou, care se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu Făcătorul? Eu din cuvânt îl fac pe omul cel nou, după cum și lucrez, venind cuvânt de facere a omului pe pământ. Dacă ei nu au voit să aibă minte luată din cuvântul Meu care umbla după ei pe când ar fi putut ei să Mă ajute, de ce se mai scoală acum să Mă judece? O, de ce nu fac măcar ce a făcut fiul cel risipitor de

avere și de viață, și care venindu-și în sine și-a zis: *«Mă voi scula spre tatăl meu, de la care argații lui mănâncă pâine, și îi voi spune: „Am greșit, tată, cerului și ție, și nu am vrednicia de fiu al tău, dar primește-mă ca pe un argat!”»*, și dacă s-a pocăit așa, s-a dus apoi să-i cadă tatălui înainte. Atunci, tatăl său, departe încă fiind el, l-a văzut și s-a umplut de pocăința lui și, ieșindu-i înainte, l-a îmbrățișat și l-a sărutat, căci fiul se umilise și și-a mărturisit greșeala, iar tatăl a spus argaților să-i aducă haina lui, să-i aducă de încălțat și să-i pună inel, și apoi, junghiind vițelul cel îngrășat, să mănânce veselindu-se de pocăința lui care l-a întors spre tatăl său, de la care el auzise: *«Acest fiu al meu, mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat»*; s-a aflat pe sine și s-a pocăit, și tatăl s-a bucurat de pocăința lui, căci așa se face îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește întorcându-se în rădăcina lui cea dintâi. Amin.

O, așa le răspund Eu, Domnul, la cei ce au ascultat glasul Meu cel de cincizeci de ani venit pe pământ. De ce n-au făcut, de ce nu fac ca fiul cel a cărui pildă am spus-o Eu acum două mii de ani pentru om? O, dacă ei îmi cer tot Mie socoteală pentru viața lor, Eu nu-i trimit decât în Scripturile care stau de două veacuri față în față cu omul și îi întreb: de ce n-au luat învățătură din ele ca să nu Mă judece pe Mine, ci să se judece pe ei, venindu-și în fire, și să vadă ce au făcut neascultând de glasul Meu care a umblat după ei în vremea fiecăruia din ei? Dar aceștia nu vor să se pocăiască de cârtirea lor, de depărtarea lor, ca să vină spre Mine și să-i vadă și să Mă vadă și nu să se vrea fii, ci argați să se vrea, împlinitori de împărăție a Mea în ei să se vrea, și să zidească la ea dacă n-au stat la vremea lor ziditori sau zidiți de Mine ca să-Mi rămână fii. Ei însă s-au cheltuit prin sinele lor nelepădându-și-l ca să rămână următorii Mei, și au făcut cu pașii lor ce au voit pe pământ, și și-au pus nădejdea în omul vopsit cu cele ce seamănă cu Mine, iar pe Mine M-au scos din ei și M-au lăsat străin.

Glasul Meu cel blând s-a purtat după toți cei care M-au auzit grăind peste ei și le-a făcut strigarea cea din miez de noapte, dar ei deșteptându-se s-au trezit fără untdelemn în vase și s-au dus să cumpere de la cei ce vând, de la cei ce nu le sunt părinți, ci străini, căci fiii sunt scutiți dacă sunt fii, și nu cumpără, ci au.

Iată, omul nu-l poate ajuta pe om, pe omul care s-a iubit pe sine și nu pe Dumnezeu, Care Se dă celor ce-L iubesc pe El, și plânge omul tot înaintea Mea după miluire, și Mă judecă dacă nu-i deschid ușa pe care el singur și-a închis-o, și se crede nedreptățit chiar dacă știe din Scripturi că Eu, Domnul, Mă îndur de cine voiesc și de cine voiește să se pocăiască pentru împărăția Mea cu care vin să Mă așez pe pământ după ce fac sfânt pământul pentru om sfânt pe el. O, cine i-a învățat pe cei ce Mă judecă să Mă judece pentru drept de la Mine? Fiul risipitor nu a cerut nici un drept, căci el se cheltuise cu tot ce și-a luat parte a lui. El s-a rugat să fie primit ca un argat, și nu l-a judecat pe tatăl său, și nu l-a vorbit de rău pe cel ce a rămas în casă moștenitor ascultător și slujitor prin ascultare.

Eu, Domnul, altfel de pildă i-am învățat pe cei ce Mă părăsesc, și am ca martori Scripturile Mele în care nu se mai uită omul ca să învețe ce să facă. Dar cel ce a făcut păcatul cârtirii, păcatul părăsirii de Dumnezeu, acela a orbit de tot și nu mai vede să citească în Scripturi, și vede din afara lor și vede rău, iar ochiul care este rău nu lasă trupul să se vindece, să se ridice spre pocăință și spre Tatăl cerurilor apoi. Pe Mine Mă doare mai mult decât pe ei, că Eu cu ochiul Meu cel văzător îi vadă pe ei că nu se scoală, că nu se întorc, că nu-și zidesc împărăție pentru Mine în ei. Și iată ce-i spune omului Scriptura: *«Din cuvintele tale vei fi, omule, osândit sau mântuit»*. Amin.

O, poporul Meu cel de azi al cuvântului Meu care vorbește peste tine și te crește ca să fii pentru venirea Mea! Să stai, fiule, la făcut, căci cine nu e făcut nu mai rămâne. Tatăl este Cel ce știe să te învețe, că tu ai văzut pe fiul cel mare al pildei acesteia cum se nedumerea de petrecerea cea pentru întoarcerea la pocăința a fratelui lui cel mic, care s-a cheltuit în desfrânări. Tatăl l-a învățat și i-a spus că el este moștenitor peste toate ale lui, dar pentru că a înviat din morții veacului acesta fratele lui cel mic, se cuvenea să se veselească și nu să se întristeze tatăl, căci

scris este: *«Mare bucurie se face îngerilor lui Dumnezeu când un păcătos se pocăiește»*. Amin. Iată, mintea se învață, și apoi omul are minte din Dumnezeu, Învățătorul omului. Cel ce vrea să ia învățătură, acela să învețe cu umilință și să înceapă cu umilință, căci ea este roditoare de minte, fiindcă Domnul, celor smeriți le dă har, le dă minte, și nimeni nu poate avea har până nu are minte cu care să lucreze har din har, învățătură de la Dumnezeu. Amin.

Am coborât, fiilor călăuzitori din partea Mea peste poporul Meu, ca să vă învăț cum să învățați poporul despre pildele pe care Eu le-am lăsat prin Scripturi. Am coborât cuvânt la voi ca să Mă întorc cu el în cuvântul Scripturilor Mele cele de acum două mii de ani, ca să-l fac pe om să înțeleagă Scripturile așa cum Eu le știu că sunt și ce vor ele să spună omului. Voi să nu vă temeți de cei ce cârtesc spre voi, căci voi nu sunteți ai voștri, iar cei ce cârtesc împotriva voastră, aceia cu Mine se judecă, nu cu voi, dar faptele și necredința lor Mă scot pe Mine din vină și îi bagă pe ei, căci judecata sau mântuirea, la Mine și le strânge omul, nu pe pământ. Pe pământ omul trebuie să-și agonisească pocăință pentru împărăția cerurilor, căci porunca lui Ioan care mergea înaintea Mea, aceasta era peste oameni: *«Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor»*. Cine însă nu voiește să împlinească această poruncă, acela calcă voia lui Dumnezeu în el însuși și nu se pocăiește, iar Eu, Domnul, nu-l voiesc pe om decât cu voia lui, căci Eu fără dragostea Mea în om nu pot cu omul, nu vreau cu omul chiar dacă el ar avea dragoste de a lui pentru Mine. Învățătura Mea e dulce peste om, numai să fie cel ce o ia pe ea și s-o guste și să-i afle dulceața și s-o mărturisească, și să se înmulțească oamenii pe pământ și să umple pământul născându-se din învățătura Mea cea dulce și cu dor după om în ea.

Iar tu, Ierusalime, să Mă iubești cu dulce și să te deprinzi cu învățătura cea tâlcuitoare, căci Eu ție mult îți vorbesc, și îți dau minte ca să ai din învățătura Mea, iar celorlalți, câți sunt nepocăiți, le grăiesc în pilde, căci așa am cuvântat că voi lucra, și fiecare își va aduna la Dumnezeu, fie spre osândire, fie spre mântuire. Dar Eu am venit ca și acum două mii de ani, ca să mântuiesc lumea, și numai cu voia omului să fac aceasta. Amin, amin, amin.

26-01/08-02-2004